

De efterlod kun en Fornemmelse af forøget Tyngsel over Brystet, — og med langsomme Skridt steg han ned imod Mosekærshusene.

De laa dernede under ham paa bægge Sider af et lille, halvt udtørret Bækkeløb, — en Række ynkelige Lerhytter, der i deres Affældighed støttede sig til hinanden, som om de i Forening stod og grundede over deres Skæbne. Pladsen foran dem var en Mødding af gammel Halm og Potteskaar, og der var næppe et eneste Hus med hele Ruder eller uden store Huller i det sammensunkne Straatag.

Emanuel styrede henimod et af de yderste Huse — en udbuget, bagerovnlignende Rønne med to smaa-bitte Vinduer, der under det nedhængende Tagskæg stirrede ud imod ham som et Par onde Øjne. Foran Indgangsdøren stod en høj, kroget Oldingeskikkelse med en Økse og pindede Skovkvas.

Idet han nærmede sig, foer en lille, pølsetrind Køter ham i Benene og vedblev besat af Arrigskab og under en hæs Hvæsen og Gøen at trille sig foran ham og vise Tænder. Emanuel, der aldrig kunde bringe over sit Hjerte at slaa et Dyr, kunde længe ikke komme frem for den.

Skønt den gamle henne ved Huggeblokken meget godt havde set ham og ogsaa umuligt kunde undgaa at lægge Mærke til Køteren, kaldte han den ikke til sig og lod sig overhovedet ikke forstyrre i sit Arbejde.

„Er det din Hund, Ole Søren?“ raabte tilsidst Emanuel i en noget opbragt Tone.

„Næ,“ brummede den gamle uanfægtet, endog uden at se op. „Jeg er selv Hund!“

En højtfrugtsommelig Kone viste sig i det samme i Hyttens Dør. Men ikke saa saare havde hun faaet Øje paa Emanuel, før hun skyndte sig ind igen. Og pludselig blev der Travlhed inde i Stuen; der hortest ivrig Hvisken, blandet med Lyden af klirrende Husgeraad. Samtidig saaes der opskræmte Skikkelser ogsaa